

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—
Εξέμνηνος > 8,50
Τρίμηνος > 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Ετησίᾳ φρ. 15.—
Εξέμνηνος > 8.—
Τρίμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριμιστοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Σεπτεμβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 44

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

— Ἔ, ἅμα χαμηλώσῃ τὸ νερό...
— Μὰ θὰ χαμηλώσῃ; Δὲν τὸ ξέρω.
— Μ' ἀφοῦ σοὺ λένε, εἶναι πλημμύρα;
— Πλημμύρα, τὸ ξέρω, μὰ πῶς ἔγινε, ἀπὸ τί; Ξεχείλισε ὁ Διόβωνας ὡς τὰ πηγὰδια; ἔγινε καμμιά ραγδαία βροχή, νεροποντή, σεισμός; Γιὰ νὰ ξέρουμε, ἔπρεπε νάμαστε ἔξω! καὶ δυστυχῶς εἴμαστε μέσα.
— Μπορεῖ νὰ πλημμύρισε κι' ἡ χώρα; . . .
— Μπορεῖ...
Ἀνατριχιάσαμε μιὰ στιγμή καὶ σωπάσαμε ὅλοι.
Ὁ κρότος τοῦ νεροῦ εἶχε πάψει. Κάπου-κάπου, ἀκούγονταν ἀπὸ κάτω μας σὰν κάτι ὑπόκωφες κανονιές ποὺ μᾶς ἐτράνταζαν.
— Θὰ γέμισε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο, εἶπε ὁ Δάσκαλος· δὲν πέφτει πιά μέσα νερό.
— Κι' ὁ Πέτρος; φώναξε ὁ Παγῆς μὲ ἀπελπισία.
Ὁ Πέτρος ἦταν ὁ γιὸς του, σφυρῆς σὰν κι' αὐτόν, κι' ἐδούλευε στὸ τρίτο πάτωμα. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ ἐγώιστικὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρησίας δὲν τὸν ἄφισε νὰ τὸν θυμηθῇ· μὰ ὁ λόγος τοῦ Δασκάλου: «γέμισε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο», τὸν τράβηξε καὶ τὸν ξεκόλλησε, θάλεγε, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του.
— Πέτρο! φώναξε μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ Πέτρο!
Κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε, οὔτε κανὼ ἀντιλαλός. Ἡ φωνή, κούφια, δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸν κώδωνα μᾶς.
— Θὰ βρῆκε κι' αὐτὸς κανέναν

ἀναίθασμα, εἶπε ὁ Δάσκαλος. Ἐκατὸν πενήντα ἄνθρωποι νὰ πνιγοῦν, θάγαν φρικτό! Δὲν θὰ τὸ θελήσῃ ὁ Θεός.

Μοῦ φάνηκε, πῶς αὐτὸ δὲν τῶλεγε μὲ πεποίθησιν... Ἐκατὸν πενήντα ἄνθρωποι τὸ λιγώτερο εἶχαν καταβῇ τὸ πρῶτο στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Πόσοι ἐπρόφθασαν νάναιβοῦν ἀπὸ τὰ πηγὰδια ἢ νὰ βροῦν καταφύγιο σὰν καὶ μᾶς; Ὅλοι οἱ σύντροφοί μας χαμένοι, πνιγμένοι, νεκροί! Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε πιά νὰ πῇ λέξη.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ θέση σὰν τὴ δική μας, δὲν ἐπικρατοῦν μέσα του ἡ συμπάθεια κι' ὁ οἶκτος γιὰ τοὺς ἄλλους.

— Καλὰ, εἶπε σὲ λίγο ὁ Μπεργκουβούς· κι' ἐμεῖς ἐδῶ τί θὰ κάνουμε;

— Τί θέλετε νὰ κάνουμε;

— Θὰ περιμένουμε, δὲν εἶναι ἄλλο, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Θὰ περιμένουμε...Τί;

— Θὰ περιμένουμε, σοὺ λέω! Μπορεῖς ἐσὺ νὰ τρυπήσῃς τὰ σαράντα μέτρα ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ φῶς, μὲ τὸ ἀγκίστρι τῆς λυχνίας σου;

— Μὰ θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας ἐδῶ μέσα!

— Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος.

— Μίλα καλὰ, Δάσκαλε, μᾶς τρομάξεις!... Ποίος ἄλλος εἶναι λοιπὸν;

— Στὴν πείνα μπορεῖ κανεὶς νὰ βαστάξῃ. Διάβασα μιὰ φορά, πῶς ἐργάτες, ἀποκλεισμένοι σὲ μεταλλεῖο ποὺ πλημμύρισε, ἔζησαν εἰκοσιτέσσερες ἡμέρες χωρὶς νὰ φᾶνε τίποτα. Ὅχι, δὲν μὲ τρομάζει ἡ πείνα.

— Μὰ τί σὲ τρομάζει, ἀφοῦ λές πῶς τὰ νερά δὲν μποροῦν νάναιβοῦν;

— Νὰ σᾶς πῶ· αἰσθάνεσθε κανένα βάρος στὸ κεφάλι; σᾶς σφυρίζουν ταῦτιά; ἀκούετε εὐκόλα; Ἐγώ, ὄχι.

— Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλο.

— Ἐγὼ ἀνακατώνομαι.

— Ἐμένα κτυποῦν τὰ μηνίγγια μου.

— Ἐγὼ νυστάζω.

— Νὰ το! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος κίνδυνος! Πόσον καιρὸ θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε μέσα ἔς αὐτὸν τὸν ἀέρα; Πάλι δὲν τὸ ξέρω! Εἴμαστε σαράντα μέτρα μέσα στὴ γῆ κι' ἴσως ἔχουμε ἀπὸ πᾶντα μᾶς τριανταπέντε ἢ καὶ σαράντα μέτρα νερό. Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς ὁ ἀέρας ἔχει πίεση τριῶν ἢ τεσσάρων ἀτμοσφαιρῶν. Πῶς ζῇ κανεὶς σὲ τόσο πεπιεσμένο ἀέρα; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ξέρουμε. Ἐ, θὰ τὸ μάθουμε τώρα. Μόνο ποὺ τὸ μάθημα μπορεῖ νὰ μᾶς στοιχίσῃ ἀκριβὰ...

Λὲν εἶχα ἰδέα τί πράγμα ἦταν ὁ πεπιεσμένος ἀέρας καὶ γι' αὐ-

«Ἀρχισε ἡ ἐργασία...» (Σελ. 346, στ. 6')

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

(Της Louise Chevrier)

“Ημουν καί τον καιρό μια παι-
δόλα έφτά χρονών και πήγα να στο
Δημόσιο Λύκειο.

Είχαμ' ένα γείτονα, που τον αγα-
πούσα πολύ. Τον φώναζα «θεϊς 'Ιούλιε»
και στο σπίτι του ήμουν σαν στο δικό
μας.

Πηδούσα στα γόνατά του, σκάλιζα
στις τσέπες του, έψαχνα στα ντουλάπια
του. Πάντα ήμουν καλοδεχτή.

Είχ' ακούσει κάποτε να λένε πως ο
«θεϊς 'Ιούλιος» ήταν επιθεωρητής, μ'
αυτό δε μουκανε καμμία εντύπωση, ούτε
το πίστεψα. Ο θεϊός 'Ιούλιος, ήταν «ο
θεϊός 'Ιούλιος» και τίποτ' άλλο.

Τον έδλεπα βέβαια, κάθε χρόνο, στην
τελετή των εξετάσεων να νάνεβαίνε μαζί
μ' άλλους κυρίους πάνω στην εξέδρα, ενώ
έπαιζε ή μουσική, μ' ύπεθετα πως το
κάναν' έτσι για να διασκεδάσουν. Δεν
καταλάβαινα καθόλου την έπισημότητα
που μπορούσε ναχη αυτό το πράγμα.

Μια μέρα, μεγάλη συγκίνηση στο Λύ-
κειο: θάρχότανε ο Γενικός Επιθεωρητής!

Θα γυρίση τις τάξεις μαζί με τον κύ-
ριο Επιθεωρητή και την κυρία Διευθύν-
τρια. Μά μόνο τις μεγάλες θα έπιθεω-
ρήση. Έμεις οι μικρές, θα ιδούμε ίτως
αυτά τα τρία σημαντικά πρόσωπα στο διά-
δρόμο από τις μισόκλειστες πόρτες.

Σ' όλο το μάθημα είμαστε πολύ τα-
ραγμένες. Η δασκάλα μας με μαλώνει
γιατί είμ' άφηρημένη και οι γιόδες της
καλλιγραφίας μου π'αν να πέσουν ή μια
άπάνω στην άλλη. Έγώ της αποκρίνο-
μαι: «Συλλογίζομαι την κυρία Διευθύν-
τρια! Πόσο θα στενοχωριέται με τους
δύο αυτούς κυρίους!»

Η δασκάλα μου μ' λέγει με ευγέ-
νε α πως είμαι μια άνοητη.

Τέλος χτυπάει το κουδούνι.

— Στη γραμμή τώρα, κορίτσια, και
να κατεβήτε χωρίς μιλιά. Η κυρία Δι-
ευθύντρια και οι κύριοι Επιθεωρηται
είναι στο διάδρομο.

Μπλινουμε στη γραμμή, δυό-δυό. Τα
πόδια μας μόλις ακκουμπούν στο πάτωμα.
“Εξαφνα, στη γωνία ενός διαδρόμου, ά-
κουμε κείνες που είναι μπροστά να ψι-
θυρίζουν:

— Νά τους! νά τους! και οι τρεις!

Η έπιμελήτριά μας μ'ς κοιτάζει
καλά.

“Εγώ νοιώθω την καρδούλα μου να
χοροπηδά μέσα στο στήθος μου. Δεν κο-
τάω να σηκώσω το κεφάλι.

Στο τέλος, αποφασίζω να κοιτάξω
και... βάζω μια χαρούμενη φωνή. Χτυ-
πώντας τα παλαμάκια, καταβαίνω μ' ένα
πήδημα τα τρία σκαλιά που μένανε, και
πηδά στην άγκαλιά του ενός σοβαρού κυ-
ρίου, φωνάζοντας:

— Μά τί μου λέτε για κύριο Έπιθε-
ωρητή, είναι ο «θεϊός μου 'Ιούλιος»!

Οι μαθήτρες τρέμουν. Η δασκάλα
μας είναι απελπισμένη. Τί ιδέα θα έχη
ο κύριος Γενικός Επιθεωρητής για την
πειθαρχία του Λυκείου!

Η κυρία Διευθύντρια πολύ δυσаре-
στημένη με μαλώνει αυστηρά.

“Ο «θεϊός 'Ιούλιος» που μοιάζει τόσο
στενοχωρημένος όσο φαίνεται και να δια-
σκεδάξη, με φιλάει ευγενικά, αλλά όχι τό-
σο πατρικά σαν πάντα. “Ενα φίλημα...
έπίσημο! Τραβιέμαι στην άκρη, απο-
καρδιωμένη λιγάκι, μουμουρίζοντας:

— Μπα! ο θεϊός 'Ιούλιος είναι Έπι-
θεωρητής! Ποτέ μου δεν θα το πίστευα!
Εύτυχως σ'ε λιγάκι, γυρίζοντας στο
σπίτι, θα ξανάβρω τον αληθινό μου θεϊό
'Ιούλιο.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΧΑΡΑΜΜΑ

Για ιδέες χαράζει 'ς το βουνό,
ή νύχτα χαϊρεύεται,
τά άστρα σβύνονται σιγά
κι' ο ουρανός γελάει.

Γλυκά ή φλογέρα του βοσκού
κάτου 'ς τη ράχη πέρα,
στέργνει γλυκούς χαιρετισμούς
'ς το φως και στην ημέρα

‘Ακους τραγουδι τ' άηδονιού:
Μιλεί με τη φλογέρα.
Τι συνουλίες είν' αυτές
'ς τον κάμπο, 'ς τον άγέρα;

Το φως ξυπνάει τη ζωή
ξαναγεννά τη χάρη.
Ο ήλιος προβάλε ψηλά
μ' ευγένεια, με καμάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Α'

“Ενας παίκτης παίρνει ένα πούπουλο
πολύ λεπτό, και το βάζει στη μέση ενός
τραπεζομάνδουλου το όποιον κρατούν όλοι
οί παίκται είς το ύψος του πηγουνιού
των. Είναι δε καθισμένοι είς κύκλον.

‘Αρχίζουν λοιπόν και ρυσούν όλοι,
για να έμποδίση καθένας το πούπουλο
να έλθη προς το μέρος του.

Αυτό προκαλεί κωμικούς μορφασμούς,
και έπειδή δεν μπορεί κανείς να γελά
και να φυσά συγχρόνως, το πούπουλο
μπαίνει στο στόμα εκείνου που γελά.

Τότε πρέπει να πληρώση, και το παι-
γνίδι ξαναρχίζει.

Β'

Κάθε παίκτης παίρνει ένα κομμάτι
χαρτί κι' ένα μολύβι και κάθεται με
τους άλλους παίκτης μπρός σ' ένα τρα-
πέζι, αφού διαλέξουν όλοι μαζί πέντε
λέξεις που δεν έχουν κανένα κοινόν με-
ταξύ τους. “Όσο πιο παράδοξες είναι, τόσο
μεγαλύτερη ή δυσκολία. “Όταν συμφω-

νήσουν, αρχίζει καθένας χωριστά να γρά-
φη μια σύντομη ιστορία, στην οποία πρέ-
πει να βρίσκονται οι πέντε λέξεις.

“Ας υποθέσωμεν τις λέξεις: Βασι-
λιάς, ψάρι, ποτάμι, ιστορία, κατασρόλα.

Παράδειγμα: «Μια φορά ένας ΒΑ-
ΣΙΛΙΑΣ είχε βγή στο κυνήγι, άλλ'
απομακρύνθηκε από την συνοδεία του κι'
έχασε τον δρόμο του. Είχε φθάσει σ' ένα
ΠΟΤΑΜΙ που διέσχιζε ένα δάσος, και
κάθισε να ξεκουρασθή. Τότε στην όχθη
του ποταμιού βλέπει ένα μεγάλο ΨΑΡΙ
και κατάρθωσε να το πιάση. Έπειδή
λοιπόν πεινούσε πολύ και δεν είχε ΚΑ-
ΤΣΑΡΟΛΑ να το μαγειρέψη, αναγκά-
σθηκε να το φάγη ωμό! Αυτή ή ΙΣΤΟ-
ΡΙΑ φαίνεται άπίστευτη, και όμως ει-
ναι αληθινή».

‘Αφού τελειώσουν όλες οι ιστορίες,
καθ' ένας διαβάσει τη δική του, και ή
καλύτερη βραβεύεται.

Γ'

Οι παίκται καθονται στη σειρά από
το ένα μέρος του τραπέζιου, και από
τ' άλλο εκείνος που διευθύνει το παιγνίδι.
‘Απάνω στο τραπέζι βάζουν τρία-τέσσερα
αντικείμενα, π. χ. ένα κουτί, ένα βιβλίο
κλπ. Η μύτη του καθενός θάχει επίσης
το μέρος της.

“Ο διευθύνων δείχνει ένα από τα άν-
τικείμενα και λέγει τόνόμά του φωνα-
χτά. “Όλοι οι παίκται πρέπει να δείξουν
κι' εκείνοι το ίδιο αντικείμενο. Μά ο
άρχηγός μεταχειρίζεται και πονηρίες για
να γελάση τους άλλους, και συχνά δει-
χνοντας την μύτη του φωνάζει: «το βι-
βλίο!» ή δείχνοντας το βιβλίο φωνάζει:
«τη μύτη!» Οι παίκται πρέπει να υπα-
κούουν στο λόγο του και όχι στο κίνημά-
του. “Όποιος κάμει λάθος, πληρώνει.

ΚΩΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

“Ο αυτοσεβασμός απέχει από τη φι-
λοτιμία, όσο ή αλήθεια από το ψέμμα.

Για να μορφώση ή ψυχή μας γνώμη,
σωστή ή όχι, δίκια ή άδικη διάφορο, για
ένα πρόσωπο, κάνει κάποιο κόπο και κα-
ταβάλλει κάποια δύναμη.

Κι' όταν αργότερα ή γνώση της δει-
ξει πως έσφαλε και της πή πως εκείνος
που τον νόμισε πρότυπο ήθικης και δια-
νοητικής τελειότητας, είναι άνόητος κι'
αγύρτης, κι' εκείνος που τον έπίστευσε
έχθρο της είναι ο πιο άφοσιωμένος της
οίλος, ή ψυχή μας εξακολουθεί να έμπι-
στεύεται τον πρώτο και να φυλάγεται
από τον δεύτερο, γιατί φειδωλεύεται τον
κόπο και τη δύναμη που θα έχρειάζοντο
για ν' αναθεωρήση τη σχηματισμένη
γνώμη. Με δυό λόγια υπάρχει και ά-
δ' ο ν ο ς : α' ι σ θ ή μ α τ ο ς .

Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. LE ROY)

Η'. (Συνέχεια)

“Αχ, έλεγε με το νου του 'αν είχα
τα πόδια μου γερά, πως θάτρεχα τώρα
να βρω τον αγαπημένο μας Πιερρότο!..
Μά όχι, πρέπει να κάμω κουράγιο. “Αν
ο Πιερρότος δεν φανή ως αύριο το πρωί,
θα συρθώ, μακάρι με τα γόνατα και με
τα χέρια, ως την ‘Αστυνομία, θα ζητήσω
δικαιοσύνη κι' εκδίκηση και δεν θα πάψω
να φωνάζω, ως να τα επιτύχω!»

Θ'.

Τι απέγεινε ο Πιερρότος.

Το νυχτερινό έγκλημα είχ'
ένα μάρτυρα: Κάποιος ναύτης,
που φύλαγε 'ς ένα πλοιάριο
φορτωμένο έμπορεύματα, είδε
από μακριά τη σκηνή. Και
μόλις έφυγαν οι κακοί, γοι,
πήδησε σε μια
βάρκα κι' έφθασε
γρήγορα στο μέ-
ρος όπου είχαν
ρίξει τον Πιερρό-
το. Τη στιγμή
εκείνη, ο δυστυ-
χισμένος νέος έ-
βούλιαζε για δεύτε-
ρη φορά. “Ο

ναύτης περίμενε λιγάκι, αλλά ο πνιγμέ-
νος δεν ξαναανέθηκε στην επιφάνεια. Τότε
έρριξε στο νερό ένα χοντρό σχοινί με
γερό άγκιστρι, το περπάτησε στην κοίτη
του ποταμού, τρέχοντας με τη βάρκα
του 'ς ένα διάστημα ως πενήντα μέτρα,
και τέλος κατάρφερε να ψαρέψη ένα αν-
θρώπινο σωμα, που φαίνονταν όλωσδιό-
λου άψυχο. Το ξάπλωσε μέσα στη βάρ-
κα του κι' έδιάσθηκε να φθάση στην όχθη.

Τη στιγμή εκείνη, από το γεφύρι της
Παναγίας, περνούσε μια περιπολία. “Ο
ναύτης έφώναξε κι' οι στρατιώτες έτρεξαν.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο περιπο-
λάρχης. Τι' είν' αυτός ο άσπρος άνθρω-
πος, που μοιάζει με λείψανο σαβανωμένο;

— “Ενας δυστυχισμένος που κάτι κα-
κοί τον έρριξαν στο Σηκουάνα και
τον ψόρεψα έγώ... Μά βοηθήστε με
να τον βγάλουμ' έξω.

“Επλησίασαν δυό στρατιώτες κι' έσή-
κωταν απ' τη βάρκα τον πνιγμένο.

— Τι να τον κάνουμε; ρώτησαν τον
άρχηγό.

— Ζή ακόμα;

— Δεν μ' φαίνεται, αποκρίθηκε ένας
στρατιώτης, αφού κόλλησε το αυτί του
στο στήθος του Πιερρότου.

— Σείς οι δυό κουβαλήστε τον στο
Σταθμό, έπρόσταξε ο λοχίας. Και σύ,
Μπελλαρόζα, τρέξε να είδοποιήσης τον
κ. ‘Αστυνόμο του Τμήματος.

Στο άναμεταξύ αυτό, ο ναύτης είχε
βγή έξω και διηγούνταν στους άλλους

στρατιώτες, ότι πρό ολίγου είχε ιδή δυό
μαύρους ανθρώπους να πετούν από την
όχθη μέσα στο ποτάμι το θύμα τους, που
δεν έκανε πια την παράμικρή αντίσταση.

— Έμεινε πολλή ώρα μέσα στο νε-
ρό; ρώτησε ο λοχίας.

— “Α, όχι, δυό-τρία λεπτά το πο-
λύ. “Ετρεξα άμέσως.

— Καλά; να μ'ς ακολουθήσης, για
να κάμης την κατάθεσή σου στον κ. ‘Α-
στυνόμο.

— Πολύ ευχαρίστως, κύριε λοχία.

Και το μικρό άγλημα, με τον ναύτη και
με τον πνιγμένο μπροστά, ξεκίνησε για

«Κι' έδιάσθηκε να φθάση στην όχθη.» (Σελ. 349, στ. α'.)

τον πλησιέστερο Σταθμό Χωροφυλακής.

Στο δρόμο, άπαντήθηκε με τον κ.
‘Αστυνόμο, που ο Μπελλαρόζας είχε
σταλή να τον είδοποιήση. “Ο καλός αν-
θρωπος κοιμούνταν. Πεταχθηκε λοιπόν
από το κρεβάτι και, από τη βία του να
ντυθί, δεν παρατήρησε πως το μαύρο του
φόρεμα τώβαλε άναπόδα, πως ή άσπρη
του τραχηλιά ήταν πεσμένη στον ώμο
του και πως στο κεφάλι του, αντί να
βάλη την καθιερωμένη περρούκα, με την
κοτσίδα, είχε άφισε

το μεγάλο μαντηλι
που του έ χρησίμευε
για νυκτικός σκευ-
φος.

Μόλις έφθασαν,
εξάπλωσαν τον Πιερ-
ροτο 'ς ένα τραπέζι,
του έβγαλαν τα βρεμ-
μένα ρούχα και, ά-
φου τον τύλιξαν με
μια ζεστή κουβέρτα,
τον έβαλαν 'ς ένα
στρατιωτικό κρεβάτι.

Μά εξακολου-
θούσε να μη δείχνη
κανένα σημείο ζωής. Του κάκου τον έτρι-
βε ο κ. ‘Αστυνόμος μ' όλη του τη δύναμη,
ελπίζοντας να τον κάμη να συνέλθη για
να τον ανακρίνη. Στο τέλος κουράσθη-
κε, άπελπίσθηκε κι' έστειλε να φωνά-
ζουν τον κ. Πουργκών, τον περίφημο για-
τρό, που για καλή τύχη κατοικούσε κεί-

κοντά. Δηλαδή αυτό έπρεπε να κάμουν
πρώτα-πρώτα, μ' φαίνεται πως δεν το
συλλογίσθηκε κανείς.

“Εφθασε τέλος πάντων κι' ο ‘Εξοχώ-
τατος, κι' αφού εξέτασε τον πνιγμένο κι'
άκροάσθηκε την καρδιά του, έδηλωσε
πως δεν έχάθηκε κάθε έλπίδα, γιατί ή
καρδιά κτυπούσε, — άδύνατα είναι αλή-
θεια, μ' κτυπούσε πάντα κι' αυτό ήταν
το κυριώτερο.

Γύρισε πλάγια τον πνιγμένο και τον
έτριψε πάλι με τα πιο τραχιά ύφα-
σματα που μπόρεσε να βρή. “Επειτα,
άμα παρατήρησε πως οι παλμοί της καρ-
διάς του δυνάμωναν όλοένα κι' από τα
μισανοικτά χείλη του άρχισε να βγαίνει
μια άδύνατη πνοή, έγαργάλισε τον ούρα-
νίσκο του μ' ένα φτερό και κατάρθωσε
να τον κάμη να βγάλη λίγο νερό.

— Σάθηκε! φώναξε και όρρώθηκε
χαρούμενος.

Πραγματικώς, ύστερ' από ένα τέταρτο
της ώρας, ο φίλος μας Πιερρότος έβγαλ'
ένα στεναγμό, άνοιξε τα μάτια, τα ξανά-
κλεισε, τα ξανάνοιξε και κοίταξε, σα-
στισμένος, τ' άγνωστα πρόσωπα που τον
τριγύριζαν.

— “Ε! έ! του είπε ο ‘Αστυνόμος’
μπορείς να καυχίσαι, παλικάρι μου,
πως έγύρισες από πολύ μακρινό ταξίδι...

— Πού είμαι; Τι μ' συνέβη; ψιθύ-
ρισε ο Πιερρότος, σ'α να ξυπνούσε από
δνειρο.

— Τίποτα φυσικώτερο, σίλε μου!
άποκρίθηκε γελώντας ο κ. Πουργκών.
Νεκρός ήσουν κι' άνέζητες...

— Χάρη στον ‘Εξοχώτατο από δω!
ένόμισε χρέος του να προσθέση ο ‘Αστυ-
νόμος.

— Και στον καλόν αυτόν άνθρωπο,
συμπλήρωσε ο γιατρός, δείχνοντας το
ναύτη που στέκουνταν σε μια άκρη.

— Τώρα, είπε ο ‘Α-
στυνόμος, μ'πορώ να κάμω
την ανακρίσή μου.

Στο τραπέζι, ο λοχίας
έβγαλε ένα καλαμάρι, μια
πέννα, — την ίδια εκείνη
που με το φτερό της έγαρ-
γάλλισε ο γιατρός τον λαι-
μό του Πιερρότου, — και
λίγες κόλλες χαρτί. “Ο
κ. ‘Αστυνόμος έκάθισε
κι' έτοιμάσθηκε να ανα-
κρίνη.

— “Ο ναύτης πρώτα
που τον έσωσε, είπε. Διη-
γήσου μ'ς, φίλε μου, τι
ξέρεις και τί είδες.

“Ο ναύτης διηγήθηκε πάλι τη μικρή
του ιστορία και, αφού τελείωσε, ο ‘Α-
στυνόμος ρώτησε τον κ. Πουργκών αν ο
Πιερρότος ήταν σε κατάσταση να μιλήση.

(Έπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

“Από τη βία του να ντυθί...”
(Σελ. 349, στ. 6'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Α' Τὸν ἀκριβὸ πατέρα τους τριγυρίζουν, παλιόκοιτα, γιοί, κι' αὐτοῦ τὸ μέτωπο χιονοστεφάνωμένο φωτοβολαίει χαρά, καμάρι καὶ στοργή.

Νάτα τριγύρω γιοὶ καὶ κόρες μαζωμένα τοῦ γέροντος τ' ἀσπρομάλλη τ' ἀκριβὰ παιδιά... μ' αὐτὴν τὴν ἀγκαλιά του τοῦ χιεὶ λείπει ἔνα, πού πέταξε στὰ οὐράνια μιὰ γλυκεία βραδιά.

Μὲς στὴ χαρὰ πού τότε τριγυρίζει, κλαίει μυστικά τοῦ γέροντος ἡ ψυχὴ, καὶ σὺν τὴν ἀξαρτὴν μαγικήν, ἔαφνον δακρύζει....

Β' Μπρὸς σὲ μισόσβυστη, κιτριγνισμένη εἰκόνα, στέκει τῆς θλίψης ἄγαλμα βουβό, [σκούφο].

Τὸ δάκρυ του σταγόνα μὲ σταγόνα σταλάζει πάνω της πικρὸ, πνιχτὸ, καυτὸ.

Μ' ὀκτῶ παιδιά, ἀγνὰ λουλούδια [μυρωμένα], εἶχε κτίσει στὸν κόσμον αὐτὸν φωνή. «Ὅλα πεθάναν καὶ μονάχα τοῦμεν» [ἔνα μόνον στὰ χάρδια, στὰ φιλιά, στὴν ἀγκαλιά.

Νά το, μπροστά Του μπρόβαλε [καὶ τοῦ μιλάει, κι' αὐτὸς σὰ ἡλιόφωτο μὲς τὴ βροχή], βαθιὰ τὸν πόνο κρύβει στὴ ψυχὴ, καὶ ἔαφνον τοῦ χαμογελάει!

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς

ΟΡΦΑΝΙΑ

Στὴν Μπουμπουλίνα ὁ κρύος φθινοπωρινὸς ἀέρας ἔδωξε μακρὰ τίς πεταλούδες μὲ τὰ σπρῶμα φτερά. Στὶς ἄκρες τοῦ οὐρανοῦ φάνηκαν μαύρα σύννεφα, κι' εἴν' ἔτοιμα νὰ χυθῶν νὰ τὸν σκεπάσουν μὲ τὸ γκρίζο μαντίλι τους. Τὰ πουλιά ἔφυγαν μακριὰ· πᾶν ἀλλοῦ γιὰ νὰ χτίσουν τίς φωλιές τους. Τὰ λουλούδια μαράθηκαν καὶ μονάχα τὰ νεκρολούλουδα ἀνακατεύουν τὴ γλῶσση θωριά τους μὲ τὰ κίτρινα φύλλα ποῦχαν σκεπάσει τὴ γῆ.

Στὰ εὐτυχισμένα σπίτια ἀναψε τὸ τζάκι καὶ μάζεψε γύρω εὐτυχισμένη ὅλη τὴν οἰκογένεια. Ὁ ἀσπρόμαλλος πατέρας κυττάει τὰ ἐγγόνια του κι' ἔνα δάκρυ λάμπει στὰ σβυσμένα του μάτια: ἄραγε θὰ ζήσῃ τοῦ χρόνου νὰ τοὺς ξαναπῇ παραμυθί,...

Στὰ εὐτυχισμένα σπίτια ἀναψε τὸ τζάκι· ἀναψε καὶ τὸ δικό μας. ἡ κάμαρα εἶναι ζεστὴ καὶ ὁμοιωμένη ὅλοι μὲ κρῦο στὴν καρδιά, λειπ' ἡ ζέστη τῆς μητρικῆς ἀγκαλιάς. Γιατ' εἶν' ἔτσι σκοτεινὸ τὸ σπίτι; ἀφοῦ ἡ λάμπα χύνει γύρω ἄπλετο φῶς; λείπουν τῆς μητέρας μας τὰ μάτια πού τὰ φωτίζει γλυκὰ ἡ ἀγάπη. Γιατὶ τὰ μάτια μας γεμίζουν δάκρυα σὺν βλέπουμε τὴν ἀδειανὴ θέση στὸ τραπέζι; τίνας εἶναι; Εἶναι τῆς μητερούλας πού ἔχει φύγει μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ.

Στὰ εὐτυχισμένα σπίτια ἀναψε τὸ τζάκι, ἀναψε καὶ τὸ δικό μας· ὁμοιωμένη ὅλοι μὲ κρῦο στὴν καρδιά, λειπ' ἡ ζέστη τῆς μητρικῆς ἀγκαλιάς. Γιατ' εἶν' ἔτσι σκοτεινὸ τὸ σπίτι; ἀφοῦ ἡ λάμπα χύνει γύρω ἄπλετο φῶς; λείπουν τῆς μητέρας μας τὰ μάτια πού τὰ φωτίζει γλυκὰ ἡ ἀγάπη. Γιατὶ τὰ μάτια μας γεμίζουν δάκρυα σὺν βλέπουμε τὴν ἀδειανὴ θέση στὸ τραπέζι; τίνας εἶναι; Εἶναι τῆς μητερούλας πού ἔχει φύγει μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ.

Κι' ἡ φωτιά πού τραγοῦδεὶ τὸ ἴδιο της τραγοῦδι, ὅπως πάντα, μᾶς ψιθυρίζει: «Θάρρος!»

Κυθέρεια

Τ' ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

[Χαρισμένο στὸ φίλο μου Ν. Κ.]

Τ' ἀτέλειωτο πέλαγο σὺν κόλαση φαίνονταν ἀπ' τὸ πνιχτὸ σκοτάδι, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ἐπρόβαλαν δειλὰ δειλὰ τὰ φανάρια ἀπ' τὰς πλευρὲς τοῦ Καραβιοῦ κι' ἔνα τρεμοσβυσμένο καντῆλι τῆς εἰκόνας, πῶς στὴν πρῶμην, πού μὲ τὸ θυμαμένο φῶς του ἄφινε νὰ φαίνεται σὺν φάντασμα ἔνα ναυτοπόλο μὲ κιτριγνισμένο ἀπ' τὸ φόβο προσωπάκι κι' αὐλακωμένο ἀπ' τὰ δάκρυα, πού ἔφευγαν παρακαλῶντας τὴν Παναγιά....

Χτυπάει μεσάνυχτα ἡ καμπάνα τῆς βάρδιας καὶ τὸ ναυτοπόλο βρίσκεται στὸ τιμόνι μὲ τὰ μάτια οὐρανίστα, κοιτάζοντας στὸ μαυρωμένο πέλαγο, πού κάθε λίγο γίνονται πῶς τὸ ἄγριο. Τρίζουν τώρα τὰ κατάρτια σὲ κάθε φύσημα τοῦ τραγοῦ βορείου.... καὶ μιλιὰ δὲν ἀκούεται σ' αὐτὸ τὸ πανδαμόνιο. Μόνο μιὰ βραχυσμένη ἀπ' τίς κακοτυχίες γεροντικῆς φωνῆς, ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου πρόσταξε νὰ μαζέψουν τὰ ξεσχισμένα πανιά....

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ σβύστηκε στὸ χάος, γιατί τὸ δύστυχο Καραβὶ τόξε σφιγταγκαλιάσει ἡ λαίμαργη κοσμοπνίχτρα, καὶ δὲν ἄκουσε....

Γιὰ τὴ Δευτεριᾶ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Καλὸ στὸ Γιάννη! πότε ἦρθε; πῶς τὰ πέρασε στὸ χωριό; καλὰ βέβαια; ἔ;

— Καλὰ, Κώστα μου, Πάντα ὁμοῦ σὰ στὸ χωριό: δροσιὰ, καθαρός ἀέρας κι' ἄλλα καλὰ, ἀλλὰ κι' ἔνα κακό· ἡ μόνωση!... ἄχ!

— Ἄχ! ἡ μόνωση...
— Γράφτηκες ἡ ἀκόμα;
— Ἀκόμα, γιατί ἀναβάλλω ἀπὸ

ὥρα σὲ ὥρα· δὲν ξέρεις, πῶς μοῦ φαίνεται ὅταν συλλογιέμαι πῶς θὰ ξανακούσω κινεῖς τίς ἀγριοφωνάρες τοῦ Γυμνασίου καὶ πῶς θὰ ξαναπῶ σὲ κείνο τὸ λαβύρινθο τῶν μαθηματικῶν συλλογισμῶν! Μηδὲ μᾶς ὠφελοῦνε, βρὲ ἀδερφέ!... ἡ μὴπως νομίζουν πῶς θὰ γίνουμε ὅλοι μαθηματικοί, δηλαδὴ ἀφηρημένοι....

— Εἰπὼ οὐτε σ' ὀνειρόμου!

— Καλὰ τὰ λὲς αὐτὰ, Γιάννη μου· δὲν μοῦ λὲς ὁμοῦ κι' ἔνα ἄλλο πράγμα; γιατί ἔχεσαι στὸ σκολιό; τὸ ξέρεις αὐτό; τὸ ἐνοίωσες τώρα τόσα χρόνια πού φορεῖς τὴ μαθητικὴ στολή;

— Μὰ..... μὰ..... γιὰ τὴν ἀλλοπαρὰ γιὰ τὸ χαρτί.....

— Δὲν μ' ἐξέπληξε αὐτὴ τοῦ ἡ ἀπάντησι, γιατί τὴν ἔχω ἀκούσει τόσες καὶ τόσες φορές; παρὰ μὲν τὸν συλλληθῆκα γιὰ τίς γνώσεις του καὶ γιὰ τὴν δασκάλου του, καὶ τραβήξα τὸ δρόμο μου.

Φλάμπουρο τῆς Δευτεριᾶς

Ο ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

«Ἐνας χωρικός ἔβλεπε, ὅτι ὁ πῶς πολλὸς κόσμος, γιὰ νὰ διαβάσει, μεταχειρίζεται ματογυάλια καὶ σκέφθηκε νὰ γράψῃ ἔνα ζευγάρι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ διαβάσῃ κι' ἐκεῖνος. Μὴ μὲρα λοιπὸν πού πήγε στὴν πόλιν, πῆκε σ' ἔνα κατάστημα καὶ ζήτησε γυαλιά. Ὁ ἔμπορος τοῦ παρουσίασε μερικὰ ζευγάρια γυαλῶν καὶ διαλέξῃ. Ὁ χωρικός πῆρε ἔνα, τὸ ἔβαλε στὴ μύτη του, ἐξήγησε ἔνα βιβλίο καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ φυσικὰ δὲν μπόρεσε, ἀφοῦ ἦταν ἀγράμματος.

«Αὐτὸ τὸ ζευγάρι δὲν εἶναι καλὸ», εἶπε στὸν ἔμπορο, καὶ δοκίμασε ἄλλο, ἔπειτα κι' ἄλλα πολλά, ἀλλὰ τοῦ κάκου....

«Ἐπιτέλους ὁ ἔμπορος ἔχασε τὴν ὑπομονὴ καὶ ῥώτησε τὸ χωρικό! «Μὰ, φίλε μου, ξέρεις νὰ διαβάσῃς χωρὶς ματογυάλια;» — «Σὺν ἡξερὰ νὰ διαβάσῃ, ἀποκρίθηκε ὁ χωρικός θυμωμένος, δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη τὰ ματογυάλια σου!»

Μιστέρης

Βωμός τῆς Ἐλευθερίας

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁ Κώστας διηγεῖται:

— Μιὰ φορὰ ἔπεσε τόσο χιόνι, ὥστε ἐσκέπασε ἔνα σπίτι....

— Ὁ Νίκος διακόπτον:

— Καὶ οἱ ἀνθρωποὶ πού ἦσαν μέσα, δὲν ἔδεσαν;

— Ὁ Κώστας εἰρωνικῶς:

— Πῶς νὰ σκάσουν, ἀφοῦ ἔκανε τέτοιο κρῦο;

— Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ἰδεώδους τ. Ἑλλήνων

— Καλὸ στὸ Γιάννη! πότε ἦρθε; πῶς τὰ πέρασε στὸ χωριό; καλὰ βέβαια; ἔ;

— Καλὰ, Κώστα μου, Πάντα ὁμοῦ σὰ στὸ χωριό: δροσιὰ, καθαρός ἀέρας κι' ἄλλα καλὰ, ἀλλὰ κι' ἔνα κακό· ἡ μόνωση!... ἄχ!

— Ἄχ! ἡ μόνωση...
— Γράφτηκες ἡ ἀκόμα;
— Ἀκόμα, γιατί ἀναβάλλω ἀπὸ

ὥρα σὲ ὥρα· δὲν ξέρεις, πῶς μοῦ φαίνεται ὅταν συλλογιέμαι πῶς θὰ ξανακούσω κινεῖς τίς ἀγριοφωνάρες τοῦ Γυμνασίου καὶ πῶς θὰ ξαναπῶ σὲ κείνο τὸ λαβύρινθο τῶν μαθηματικῶν συλλογισμῶν! Μηδὲ μᾶς ὠφελοῦνε, βρὲ ἀδερφέ!... ἡ μὴπως νομίζουν πῶς θὰ γίνουμε ὅλοι μαθηματικοί, δηλαδὴ ἀφηρημένοι....

— Εἰπὼ οὐτε σ' ὀνειρόμου!

— Καλὰ τὰ λὲς αὐτὰ, Γιάννη μου· δὲν μοῦ λὲς ὁμοῦ κι' ἔνα ἄλλο πράγμα; γιατί ἔχεσαι στὸ σκολιό; τὸ ξέρεις αὐτό; τὸ ἐνοίωσες τώρα τόσα χρόνια πού φορεῖς τὴ μαθητικὴ στολή;

— Μὰ..... μὰ..... γιὰ τὴν ἀλλοπαρὰ γιὰ τὸ χαρτί.....

— Δὲν μ' ἐξέπληξε αὐτὴ τοῦ ἡ ἀπάντησι, γιατί τὴν ἔχω ἀκούσει τόσες καὶ τόσες φορές; παρὰ μὲν τὸν συλλληθῆκα γιὰ τίς γνώσεις του καὶ γιὰ τὴν δασκάλου του, καὶ τραβήξα τὸ δρόμο μου.

Φλάμπουρο τῆς Δευτεριᾶς

Δὲν μοῦ λὲς, παιδί μου, πῶς τὸν λέγε ἐκεῖνον τὸν κύριον;
— Δὲν ξέρω; φώναξε τὸν νὰ τὸ ρωτήσης.
— Μὰ πῶς νὰ τὸν φωνάξω;
— Μὲ τὸ ὄνομά του.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Λατρίδους τ. Μουσικῆς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνδυασμὸν τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν ἑξῆς αἰν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομὰ του εἰς τοὺς Δύτας, πρὶν εἰς τὴν σελίδα 25 εἰς γραμματὸσημειῶν α'.)

Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Λατρίδους τ. Μουσικῆς

ΝΑ	ΜΑ	ΚΑ
ΤΟΥ	ΜΗ	ΛΟΥΣ
ΡΙ	ΠΡΟ	ΖΕ
ΔΕ	ΤΕ	

Ἀρχαῖον γινωμικὸν ἐκ 5 λέξεων

6) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνου

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Στρατηλ. τ. Ἑλλήνων

— Τέλος πάντων, ἡ μαμὰ θὰ χαρῇ πού ἐγράψα τοῦ ἀδελφοῦ μου

— Πιανὸ ἀπὸ τοὺς δύο;

— Μὰ σοῦ τὸν εἶπα.

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλον

α') Κωνσταντῖνος, Θεόφιλος

Μανωλῆς, Ἡράκλειος. — β') Δι

δίδει ὁ προθύμους δίδουν. — γ') L

union fait la force.

ΚΑΤΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ

Συχνὰ λαμβάνω ἐπιστολάς φ

λων μου μὲ διαφόρους παραγ

λίας καὶ μὲ χρήματα, αἱ ὁποῖα

ἀντὶ υπογραφῆς, ἔχουν μίαν δυσ

νάγνηστον ἐξέφρα. Κι' οὐτε ψ

δώνυμον, οὐτε διευθύνουσιν, οὐ

μὲ ἐπιτίποτε. Αἱ παραγγελίαι αὐταὶ εἰνε

τῆς με συστημένη ἢ μὲ τα

ἀδύνατον, φυσικὰ, νὰ ἐκτελεσθῶν

ἐπιταγῇ, Πρὸς τὸν κ. Τέ

βρὰδύνουν πολὺ, διότι ἔχουν

γραφεῖα Διαπλάσεως, φασα

ρίαν. Καὶ ἂν δηλαδὴ κατὰ

θῶσιν νὰ γινώσκω τὸ ὄνομα τοῦ

παραγγέλλοντος, πάλιν πρέπει

νὰ γράψω διὰ νὰ εὐρὼ τὴν διευθύν

του. Κι' αὐτὸ κάποτε δὲν εἶναι

τόσον εὐκόλον· διότι μὲ τὸ ἴδιο

ὄνομα τυχαίνει νὰ ἔχω δύο κα

τρεῖς συνδρομητάς. Ἀμφιβολί

ἐκ τούτου, ἀμνηστία, ἀναβολή

χρονοτριβῇ, βραδύτης.

Ἀπαραίτητον λοιπὸν εἶναι, ὅ

μοῦ γράφουν νὰ τοὺς στείλω τοῦ

ἡ ἐκεῖνο: Πρῶτον, νὰ υπογράψω

καθαρώτατα, καὶ ἔπειτα νὰ β

ζουν τὸ ψευδώνυμόν των, ἂν ἔχ

καὶ τὸ πλεον ἀπαραίτητον, τῆ

διευθύνουσιν των. Τὸ καλύτε

μάλιστα ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ ἐ

κλεινὸν εἰς τὴν ἐπιστολήν των τ

ταῖαν, τυπωμένην ἢ χειρόγραφ

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

αὐτὸν χιούμορ ἐνὸς Βασιλό

λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον

παραγγελία των ἡμπορεῖ νὰ ἐ

λῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους

λόγους, ἀπαραίτητον εἶναι, ὅ

ζητούν νὰ τοὺς ἀλλάξω διευθύν

λα') Σαμωτοπούλαν (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ τὰ χρήματα σὲ μέγα.) Διαβολάκι του Γυμνασίου (μὰ πού ξέρεῖς ἂν δὲν δὴ δημοσιευθὴ καμμιὰ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους;) Παιδί τῆς Ροβιέλης (ἐλαβα, εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν.) Ἀνακτιθὲν Ἰδεώδες (βραβεῖον Α. Α. ἔστειλα οἱ Ἰσότημοι τῶν Λύσεων δικαιούγαν! ὄνον εἰς ὅ, τι ὀρίζει ὁ Ὁδηγός.) Κόρη τῆς Ἀρίσθης (κοινὸν ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται καθέννας πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν του καὶ νὰ διαγωνίζεται χωριστά.) Μεγάλην Ἰδέαν (ἔστειλα) ἔκαμες πολὺ καλὰ ἔμαθα ὅμως ὅτι παραμελεῖς τὰ μαθήματά σου καὶ εἶμαι καταλυπημένη.) Δευκοκὺμαντον Αἰγίαν (ἔστειλα) ἂν παρὰ πονα σου ὅμως ἄδικα.) Ὁνειρεμένη Πατρίδα (διεβιβάσθη) Ἀντην τοῦ Γορδίου (ἔστειλα) περαστικά στοὺς ἀδελφάκι.) Θεὸν τῆς Εἰρήνης (ἀπὸ πολὺ μικρὰ παιδιά, ὅχι.) Ἀσὴν (τὰ μαθήματα βέβαια τώρα πρώτη φροντίδα.) Γιώταν (θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν.) Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου καὶ Μιλτιάδην Μαραθωνομάχον (σὲ δικά σας τετράδια.) Ἀεροναυτοπούλο (ὁ φίλος σου δὲν κατώρθωσε νὰ σοῦ ἀγοράσῃ, γιὰ τὴν τελείωσαν οἱ ταχυδρομικὲς ταῖνιες.) Ψωφιδέα (συμμερίζομαι τὴν χαρὰ σου γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν στὴς ἐξετάσεις.) Γοργὴν Ψαροπούλαν (τὸ ἴδιο εἶναι.) Θούριον Ὑμνον, κλπ. κλπ. Φαντάζομαι, Κόκκινον Κερασάκι, Ἀθηνᾶν Χαοῦλ., Φάλακα (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) Ξεπ. Λόρδον, Κ. Πατσόν, Εὐγενὲς Ἰβανίκον, Ἰάκωβον Πολυκοῦτην, Κατρίαν, Κ. Μαρ., Ἀλαλ. Κόμβαιον (ἐλαβα, εὐχαριστῶ.) Θεοδόραν Γ. Μ., Ρόδιον Ἀγγελον, Μ. Ναπολέοντα, Φαίδοντα, Βερβένιαν, Σπαραγοντολλέ, Λοξομένο Γιαταγάνι, Γαλάξιν Οὐρανὸν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἄνοιξα μετὰ τὴν 23ην Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων ἡβρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις ἐκταλ μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

583. Δεξιόγραφος

Ἀντωνιμίαν προσωπική
Μὲ κάτι ἐνώνεται γλυκὺ
Καὶ κάνει ἀρχαία ἑκουστή
Βασιλοπούλα σὸ λεπτό,
Ποῦ γέννησε κάποιον θεό.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ὁνειρίου τῆς Κύπρου

584. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνο μᾶναφορική
Ἀντωνιμίαν κολλάει
Κι' ἕνα περήφανο ποῦλι
Εἰς τὴ στιγμὴ γεννάει.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κήρυ. τ. Ἐλευθερίας

585. Ἀναγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου

Βασιλόπουλο τοῦ Ὁμήρου
Παίρνει ἀκόμα ἕνα γράμμα,
Τῆλλα του τὰνακατώνει
Καὶ γειτονική; Ἡ Πείρου
Χώρ' ἀρχαία—νὰ τὸ θάμμα!—
Καὶ μεγάλη ξεφυτρώνει.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ξεπεσμένου Λόρδου

586. Τονόγραφος

Στὸ βουνὸ μοσχοδολῶ.

Ἄν τὸν τόνο μου κινήσῃς,

Θυμωμένο, φοβερὸ

Θὰ μὲ ἰδῇ, καὶ θάπορῃσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ. τῆς Νίκης

587. Μωσαϊκὸν

Τὸ πρῶτο μου ἡ Λάρισα

Ἀμείσως σὰς τὸ δίνει.

Ἀλλὰ χωρὶς τὸ δεύτερο,

Γάλα κανεῖ; δὲν πίνει.

Τὸ τρίτο μου σὸ Ρήγιον

Θὶ ἰδῇτε νὰ πρωτεύῃ,

Καὶ χωρὶς τῆλο μου ποτὲ

Πλοῖο δὲν ταξιδεύει.

Τὸ πέμπτο μου, ἂν θέλετε,

Θὰ βρῇτε σὸ σάνο.

Καὶ ὅσο γιὰ τὸ σύνολο,

Ποῦλι θαλασσινό.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀναικτόκαρδου

588. Γωνία

+ *** = Ἀρχοῦν ἔπλον.

* + *** = Νῆσος τ. Αἰγίου.

* + *** = Ζῶον ἄγριον.

* + *** = Νομοθέτης.

+ **** = Διαφανές.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: πόλι τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Σπ. Μαυρᾶ

589—593. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Δύοις, ἔριον, ἔλος, πῖθος, Ἀήλιος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Γρηγορίου Ε'

594. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν μυθικὸν Ὅρωα:

1, Ἀρχαιοτάτη βασίλισσα. 2, Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ. 3, Ἐντομον βλαβερόν. 4, Ὁμηρικὸς βασιλεὺς. 5, Βασιλεὺς τῆς Τροίης. 6, Ἦρωα τοῦ 1821. 7, Γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδ. τ. Ἑλλήνων

595. Μικτὸν

π λ λ - α ι α - λ γ - υ α α

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἠρώου τῶν Δολιανῶν

596. Γρίφος

φιῦ—γι

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ξένου Νεανίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

384. Πανδαιμόνιον (Πάν, Δαίμων, Ἰον).
—385. Σκύρος—Κύρος. —386. Κλέων—Κεῖων. —387. Νικίας.

388. Α Λ Ο Σ 389. Ρ
Κ Ν Λ Κ Ω Σ
Λ Α Μ Α Χ Ο Σ Λ Α Μ Ι Α
Ρ Ι Ι Δ Η Μ Η Τ Ρ Α
Π Α Σ Σ 390—391. 1. Δ Ἀ
σ ο ς, Κ ἄσ ο ς, κ ἄ
σ ο ς, 2. Ο ἴ ν ο ς, ὄ ν ο ς, ὄ λ ο ς, ἔ λ ο ς, μ ἔ λ ο ς, μ ῦ λ ο ς, μ ῦ θ ο ς, Ζ ῦ θ ο ς. —392—396. Διὰ τοῦ Δ: ν ο ῶ δ ὅ ς, δ ἔ ο ς, δ ὀ λ ο ς, δ ῖ ν η, ἔ δ ὶ. —397. ΝΑΥΣΙΚΑ-ΩΚΕΑΝΟΣ (Ναῦσι, Ἀρκτος, Ὑπερος, Σπάρτη, Ἰσθμια, Κρονος, Αἰσώπος). —398. Φίλοις εὐτυχούσι καὶ δυστυχούσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι. —399. Ὁ διδάσκων δις διδάσκειται (ὁδοὶ δ' ἀσκήν δις διδάσκειται.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἐνὶ τῆς 23ης Σεπτεμβρίου, συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτά

Ἀθηνῶν: Ναύαρχος Κανάσης, Γιώτας, Κῆμα τοῦ Αἰγαίου, Σοφία Γ. Βούμβανη, Κάλας, Πράσιнос Διάβολος, —Βόλου: Ηλ. Κ. Πρωτοπαπᾶς, Τημὴ μένο Τουφεκί. —Θεσσαλονίκης: Ἀργοναυτὴς, Γ. Σ. Τριανταφυλλίδης. —Ἰσθμίας: Κ. Α. Ζαχαρόφ. —Ἰωναννίνων: Νικήτρια Γαλανόλευκη. —Καρδίτης: Βασιλῆς Ἀνθίλαγος. —Κέας: Α. Φ. Λαζαρίδης. —Κερκυρᾶς: Φαῖς, Μ. Παδοβάς. —Κεφαλληνίας: Ἐλένη Δ. Κυριώτου, Σ. Γ. Λάσκαρης, Γ. Ι. Κουντουρῆς, Σ. Κ. Τσιλιμίδης, Γ. Ι. Σβρόρωνος. —Λαμίας: Κ. Ζώγας. —Λαυρελίου: Μ. Α. Πετρίδης. —Πελοποννήσου: Π. Ζερβός. —Α. Στραβοδμήμος. —Σάμου: Λυκοστέργος ὁ Λογοθέτης, Ξενιτευμένο Σαμιο-

τόπουλο. —Σμύρνης: Νικήτης τοῦ Σκρά, Δ. Π. Ἰωνᾶς, Συμωναῖκος Ἀσκή, Συμωναῖκος Ἀσκή. —Σύρου: Μικρὰ Ἠγεμονίς, Μάρτα Ἀναστοπούλου. —Σπέρτος: Κούλα Α. Ἀλεξάνδρου. —Φαλήρου (Νέου): Π. Ι. Λεκάς. —Φιλιατρῶν: Κατὰ Κασίμη. —Χαλκίδος: Ἀγκυρομάλλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα, καὶ ὡς καὶ ὅλων τῶν ἀποστέλλαντων δεκτέλετον μόνον μετὰ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκλήθησαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες: Σοφία Γ. Βούμβανη, ἐν Ἀθήναις, Ἡλ. Κ. Πρωτοπαπᾶς, ἐν Βόλῳ, Δ. Π. Ἰωνᾶς, ἐν Σμύρνῃ καὶ Γ. Νικολόπουλος ἐν Κερκυρᾷ, οἵτινες ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ην Ὀκτωβρίου καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὴν διεύθυνσιν των

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάττωστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παρὰ 25 στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ 40 λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—588]

ΑΓΙΑΠΟΣΤΟΛΙΤΙΣΣΑ,

Ἐἶχα στείλῃ μὴν ἄγγελον εἰς τὴν Διὰ πλάσῃν ἀπὸ καιροῦ, ἀπάντησιν σὲ 10'—166 ἄγγελλας... Χαρακτηριστικὴ ἐπαναστατικὴ καὶ δὲ δημοκρατικὴ Γράφῃ μου, σὰς παρακαλῶ, νὰ διεύθυνσιν σὰς γιὰ νὰ σὰς στείλῃ λεπτομέρειας.

[10'—589]

ΚΑΒΥΣΤΕΡΗΜΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Στὴν ἐρώτησιν μου ἀπάντησαν δὲ 5 Φλαμαριῶν καὶ διάφοροι ἄλλοι ἀστρονόμοι. Μὰ γιατί τόση μαντιαντιγραφὴ;... —Βραβεῖον τῶν Ἀστρονόμων.

Μαχαράγιος τῶν Ἀστρονόμων

[10'—570]

ΑΓΡΙΑ ΤΕΙΓΓΑΝΑ,

Ἀργησα νὰ λάβω τὴν κάρτα σας. Ἐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν εὐχὴν σας. Τετάρτια δὲν ἔλαβα. Περιμένω.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ Ν.

[10'—571]

Στὴν ἀγαπημένην τους Βενετιάδην καὶ τὴν Γονδολιέρα στέλνουν διαβεβαιώσεις εὐχῆς ἡ:

ΙΔΑΝΙΚΟΤΗΣ. ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΠΟΥ

[10'—572]

Αναχωροῦσα διὰ τὸ ἀγαπητὸν μου σχολεῖον, ἀποχαιρετῶ τὴν ἀγαπημένην μου Νηρηίδα τοῦ Εὐρύπλου καὶ Ἀνδρισμένο Θυμαράκι. —Μικρὰ Ἀστρονομία.

[10'—573]

«ΕΝΟΣΙΣ» ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΦΙΟΛΙΑ

Σκοπὸν τὴν διαδοσὶν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀποκαλύψιν ψευδωνυμοῦ καὶ Ζητήσας καταστατικὸν ἀποστέλλει διαρδόν. Συνδρομὴ ἑτήσια δρ. 2. Πρόεδροι: ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. Ὑποπρόεδρος: ΡΟΖ. Ἀρχηγὸς ποιέμων: Δ. ΔΟΝΥΜΟΣΠΑΣΤΗΣ. —Ἐπιστολαὶ διαβιβάζονται: Ἀθην. Καμπάναν, Ἀμπελοκήνη.

[10'—574]

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ΥΠΟΦΩΓΙΣ ΔΗΜΟΨΩΦΙΣΜΑΤΟΣ 1913 ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ! ΝΙΚΗ!! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!!

[10'—575]

Μελαγχολική; Ὁδοιπόρος, Τὸ μελαγχολικόν;... Ἄν μπορεῖται, με.—Δάτρις τοῦ Ὁραίου.

[10'—576]

Τὸ ἱερὸν τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἀντιπλάσεως ἐπιβάλλει σ' ὅλους τὸν λαόν. —Διαπλάσποντα ν' ἀναδείξω μετὰ τὴν ψῆφον τοὺς τὸ ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ Τὸ σύμβολον τῶν λευτερώμας ἡρώων τοῦ 21.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθῶν προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδοσις πολυτελὴς καὶ περιορισμένη:

Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγήν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσα θὰ εἶναι αἱ μέχρη τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως ὅμως ὅχι περισσοτέρα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχομεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὅστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφονται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».